

[H. C. Toft.]

kunne dette slagteri være medlem af salgforeningen, salgforeningen kunne ikke nægte det optagelse, men forholdet er det, at i det øjeblik, man er medlem af salgforeningen, bliver man også pålagt forpligtelser, forpligtelser, der bl. a. består i, at man skal nedsalte alle de sogrise, man modtager. Det vil sige, at andelsslagteriet i Vejle, der har en særstilling derved, at de udskærer og og forarbejder hele grisen og ikke salter grisen og ikke eksporterer svin til England, som følge deraf ikke ønsker at være medlem af salgforeningen. Men når folketinget vedtager en lovgivning og stiller midler til rådighed, der opkræves i kraft af denne lovgivning, må vi ikke diskriminere over for visse virksomheder her i landet. Derfor prøvede vi under udvalgsarbejdet at få lovforslaget ændret, således at det ikke alene var svineslagteriernes salgforening, der kunne råde over og administrere de midler, der nævnes i § 4, stk. 5, men at de midler, der stilles til rådighed for slagterierne, skulle anvendes på en lignende måde, som gælder inden for andre sektorer, inden for de områder, hvor der nu kan opkræves hjemmemarkedsafgifter.

Ja, på denne baggrund håber jeg at vi også under udvalgsbehandlingen i morgen må komme til at se nøjere på dette forhold. Jeg kan sige her, at det konservative folkeparti er parat til at medvirke til denne lovgivning som helhed, men jeg mener, der er behov for, at vi ser nøjere på de indvendinger, jeg her har fremsat, og jeg mener, at folketinget og et folketingsudvalg, når de får henvendelse fra organisationer og fra en arbejdsplads som Vejle Andelsslagteri, der er den trettendestørste arbejdsplads her i landet, også skal tage sig tid til nøje at undersøge, om der virkelig er en baggrund for den henvendelse, der er kommet; og er der det, må folketinget i nogen måde rette sig herefter.

Morten Lange: I forhold til disse lovforslags omfang, deres økonomiske ramme og

hele indhold kan man jo nok med nogen ret sige, at den tid, vi har haft til udvalgsbehandling, har været overordentlig beskeden. Landbrugsministeren er med vanlig beredvillighed mødt op til et samråd, men vi har jo kun fået sådan ganske almindelige besvarelser af overordentlig indviklede spørgsmål, og jeg er meget betænkelig ved at lade lovforslag af dette omfang passere gennem folketinget med en så dårlig analyse. Det er naturligvis ikke blevet mindre betænkeligt, når man har overværet modtagelsen af en lang række deputationer, der kommer med efter omstændighederne saglige indvendinger mod forslagernes tilrettelæggelse, og jeg er helt sikker på, at adskillige andre deputationer, som ikke har nået at indfinde sig, kunne være kommet med ganske væsentlige indvendinger.

Der var naturligvis især én deputation, der kunne være kommet, en deputation af alle dem, som har deltaget i overenskomstforhandlinger af den ene eller den anden art i dette forårs runde, og som har affundet sig med mere eller mindre beskedne resultater. De kunne jo nok have været mødt op i en deputation og spurgt: hvordan ligger det egentlig med landbrugsrammen, hvordan skal disse beløb forstås i forhold til, hvad der ellers er blevet stillet til rådighed? Og svaret ville jo nok være blevet det samme, som landbrugsministeren gav i et samråd, at — så vidt jeg forstod svaret, som var ganske kortfattet — den ramme, der var blevet fastlagt for landbruget, vel nok var i overkanten af, hvad der ellers var blevet stillet til rådighed i disse forhandlinger. Jeg tror, dette er en beskeden formulering af, hvad der faktisk foreligger.

Hvad vi ellers har kunnet få frem af oplysninger mellem første og anden behandling, har i hovedsagen styrket de indvendinger, jeg gjorde rede for ved lovforslagenes første behandling. Jeg har forstået, at der er et ganske kraftigt talmateriale, som tyder på det, som jeg flere gange har måttet fremhæve: at kornordningen bevirker en forvridding i vor landbrugs-